

Alžbeta Cígerová, 12 rokov, Brezno

Priateľka

V piatok, keď sa skončilo vyučovanie, cítila som niečo divné. Celý deň prebiehal normálne, preto som sa začala zamýšľať, čo ma ešte čaká a prečo ten pocit. Intuícia ma ešte nikdy nesklamala, a veru, nebolo to inak ani teraz.

Autobus, ktorý ma pomaly odvážal domov, bol plný unavených a zamyslených ľudí. Aj ja som rozmýšľala, čo nové idem naučiť svoju fenku Žollu. Žolla bola moja jediná priateľka, kamarátky som pri mojej introvertnej povahe veľmi nemala. Bolo mi to často ľúto a veľmi som túžila aspoň po jednej kamarátke, s ktorou by sme si mohli všetko povedať.

Už po priblížení sa k nášmu domu, som vedela, že niečo je inak. Žollka, ktorá ma každý deň netrpezlivo vyčkávala pri bráničke, tam nebola. Bežala som ku voliére, že je možno zavretá, ale Žolly nikde. Zľakla som sa. Utekala som do kuchyne a hneď od dvier som kričala: „Mami, mami, kde je Žolla?“ vyhrkla som vystrašená. „Ocko ju musel rýchlo zobrať k veterinárovi, lebo bola na tom zle,“ odpovedala mama. „Ale čo sa stalo?“ už som takmer plakala. „Zvíjala sa od bolesti a začala veľmi krívať,“ vysvetľovala mama.

Nervózne som čakala na ocka, ktorý mal priviezť Žollu a môjho staršieho brata. Po hodine som započula kľučanie psíka, vykukla som z okna a už som videla, ako moju štvornohú kamošku vyberajú ocko s bratom z auta. Vyobjímala som ju a pomohla jej prejsť do mojej izby, kde som jej pripravila pelech a na podlahu penové kocky.

Na druhý deň nás zobudil veľký hluk na ulici. Z okna mojej izby som uvidela veľké nákladné auto pred susedným domom, do ktorého sa mal niekto prist'ahovať. Vedela som, že už je to tu a zvedavo som sa obzerala, či niekoho uvidím. Z auta zrazu vystúpilo dlhonohé dievča s krásnymi hnedými vlasmi. Poobzeralo sa po okolí a vošlo do domu. Ihneď sa mi zapáčila, bola asi v mojom veku. Srdce sa mi rozbúchalo od zvedavosti, možno to bude konečne moja priateľka, po ktorej som už tak dlho túžila. Aj Žolla bola celá nervózna, pobehovala okolo mňa a zvedavo gúľila očami. „Mami!“ kričala som zhora. „nevieš, to sú naši noví susedia?“ „Áno!“ odpovedala mama. „Práve dnes mali prísť a sú z východného Slovenska.“ Išla som naspäť k oknu a zvedavo som spolu so Žollou vykukovala. To dievča sa vrátilo naspäť k autu a otvorilo kufor. Vytrčala z neho klieťka, presne taká istá, akú sme mali my v aute. A v klieťka, predstavte si, border kólia ako moja Žolla! Dievčatko zobralo psíka na

vôdzku a vošli do domu. Bola som nadšená. Svitla vo mne nádej, že budem mať priateľku a ešte k tomu so psom.

V nedeľu, keď som išla Žollu vyvenčiť, sme sa konečne stretli! „Ahoj!“ pozdravila som sa slušne. Ona sa odzdravila hneď sa ma spýtala: „Ako sa voláš?“ Povedala som jej svoje meno a ona tiež: „Ja sa volám Julka a môj pes je Beky, je to fenka,“ odpovedala mi. Spolu sme sa prešli a porozprávali sme sa. Zistili sme, že budeme dokonca spolužiačky.

Moja nová priateľka Julka mi padla ako dar z neba. Susedky, spolužiačky, psíčkarky...To všetko sme boli. Ale hlavne sme si dobre rozumeli. Naše časté návštevy chovateľských potrieb a neustále spoločné tréningy s našimi chlpatými miláčikmi z nás urobili nerozlučnú dvojicu. Konečne môžem niekoho nazvať Priateľka.